

Totuus joka unohdettiin.

Uusin tutkimus paljastaa saduiksi porvariston väitteet miljoonista vainotuista ja vangituista, sekä paljastaa tekijät ja taustavoimat, Hitleristä Hearstiin, Conquestista Solzenitsyniin.

Neuvostoliiton historian vaiheet, varsinkin aika enne vuotta 1953 on jatkuvasti porvarillisen median aiheena. Porvaristo esittää toisensa jälkeen perusteetomia lukuja väittäen niitä mukaan Kremlin arkistoista saaduiksi yms. Kollektivoinnin alkuajoilta sekä puolueessa tehdyistä puhdistuksista esitetään myös valheellista tietoa.

Ketkä olivatkaan terrorin harjoittajia?

Voidaanko vastavallankumouksellisia kutsua kommunistin kunnianimellä?

Kukapa koko kapitalistisessa maailmassa, nykyään myös entisissä sosialistisissa maissa, olisi välttynyt kuulemasta karkeita juttuja kuolemantapauksista tai nälänhädän uhreista Gulagin työleireissä entisessä Neuvostoliitossa aikakautena jolloin toveri Stalin oli NKP:n pääsihteeri? Kirjat, lehdet, radio ja TV, toistavat aina uudelleen ja uudelleen juttuja ja valtavia lukuja, "kymmenistä miljoonista kuolleista" sosialismin uhreista. Mutta mistä nämä luvut tulevat? Mikä niiden tausta on? Ja mikä on lopullinen totuus? Miksi niitä edelleen julistetaan, kenen etua sellainen palvelee? Mitä lukemista löytyy niistä salaisista arkistoista jotka avattiin tutkijoille Gorbatshovin käskystä 1989?

Porvareiden mukaanhan totuus kakista miljoonista kuolleista löytyisi kunhan Kremlin arkistot avattaisiin.

-Mutta tapahtuiko näin kun Neuvostoliitto hajotettiin?

Tutkimuksessaan vuodelta 1998 Mario Sousa vastaa kysymyksiin myytistä Stalinin Neuvostoliito tapahtumista. Mario Sousa on edelleen tutkinut raportteja aikaisemmin salaisista arkistoista ja kirjoittaa mustaa valkoisella vankien todellisesta lukumäärästä, kuolemantuomioista ja tapauksista Stalinin aikaisesta Neuvostoliitosta.

Vuosi 1933 merkitsi suurta muutosta saksalaisessa politiikassa ja tuli leimaamaan maailmanhistoriaa vuosikymmeniksi eteenpäin. 30 Tammikuuta Hitleristä tuli Valtakunnankansleri ja uusi hallitusmuoto väkivalta aseenaan ja lainhalveksuntanaan muotoutui. Tarinat miljoonista kuoleista olivat osa

propagandasotaa sosialismia vastaan. Neuvostoliiton virallisia selvityksiä asioista ei koskaan otettu senvuoksi tosissaan eivätkä ne saaneet yhtään tilaa kapitalististen maiden mediassa. Sensijaan niitä ivattiin ja porvarilliset "asiantuntijat" esittivät selvityksiään.

venäläiset tutkimusraportit. tehkäämme yhteenveto siitä mitä Stalinin Neuvostoliitossa todella tapahtui.

Satu miljoonista uhreista saa alkunsa
Vuonna 1933 tapahtuu suuria muutoksia saksalaisessa politiikassa, jotka tulevat muuttamaan historiaa vuosikymmeniksi eteenpäin. 30 Tammikuuta 1933 Hitleristä tulee valtakunnankansleri, ja uusi fasistinen hallitusmuoto väkivallan ja lainhalveksunna kanssa saa muotonsa.

Jotta fasistit voisivat varmistua vaalituloksesta hyväkseen he tarvitsevat todellisen propagandatapauksen. Viikko ennen vaalia, 27. helmikuuta sytyttävät Göringin apurit tuleen Saksan Valtionpiväatalon ja Hitler saavuttuaan paikalle syyttää teosta kommunisteja murhapoltosta. . Seurauksena Kommunistinen puolue kielletään ja puolueen jäsenet vangitaan. Tilanne maassa muodostuu jännittyneeksi.

Senjälkeen kun Saksan Kommunistinen puolue murskattiin, hajotettiin myös demarit ja ammattiyhdistysliike. 24 maaliskuuta Hitler oikeiston avustuksella toimeenpanee Valtalain jolla hän voi hallita ilman valtiopäivien väliintuloa. Kommunistit ja työväenliikkeen ihmiset suljetaan keskitysleireille, myöhemmin myös vähemmistökansallisuuksia kuten juutalaisia ja toisinajattelijoina. . Vidare bryter Edelleen Hitler rikkoo kaikkia kansainvälisiä sopimuksia ja aloittaa jällevarustautumisen. Sellainen tilanne oli kun myytti miljoonista kuolleista neuvostoliitossa alkoi saada muotoaan.

Ukraina Saksan elintilan osana

Hitler puolella oli propagandaministeri Goebbels, jonka pääasiallinen tehtävä oli julistaa Saksan kansalle fasistien näkemystä elintilasta ja sen puutteesta. Elintila tulisi saada idästä, Neuvostoliitosta. .

Jo 1925 oli Hitler kirjassaan Mein Kampf osoittanut Ukrainan osana Saksan elintilaa. Ukraina ja muut laajat alueet idässä tulisi Saksan ottaa käyttöönsä "oikealla lailla" Saksalainen miekka tulisi vapauttamaan maan saksalaiselle auralle! Saksalaisella tekniikalla ja yritteliäisyydellä tulisi Ukraina Saksan vilja-aitaksi! Mutta ensin pitäisi saksalaisten vapauttaa Ukraina "ali-ihmis"-väestöstään Ukraina från Ali-ihmiset tulisivat olemaan

saksalaisten puunhakkaajia ja vedenkantajia, ja kaikkialla missä Saksa heitä tarvitsisi.

Ukrainan ja muiden alueiden valloitus läntisessä Neuvostoliitossa tulisi merkitsemään suurta sotaa, joka pitäisi valmistella pitkällä tähtäyksellä. 1934 alkoi Goebbelsin propagandaministeriö propagandakampanjan väittäen että bolshevikit ovat muka suorittaneet kansanmurhan Ukrainassa. Tarkoitus oli muokata yleistä mielipidettä siihen suuntaan että saksalaiset mielletään "Ukrainan vapauttajina" Vaikka Englannin lehdistö toistikin "uutiset" Ukrainan massamurhasta, se ei siitä huolimatta saanut tarpeeksi tilaa maailmanlehdistössä kuten oli ajateltu. Apu siihen löytyikin USA:sta.

William Hearst, Hitlerin hyvä ystävä

Apuvoima psykologiassa taistelussa Neuvostoliittoa vastaan oli William Randolph Hearst. Hearst on USA-lainen lehdenjulkaisija jota sanotaan sensaatio- ja roskalehtien isäksi. Isältään George Hearstilta, kaivosteollisuusmiljonääriltä, senaattorilta ja sanomalhetimieheltä, sai William Hearst 1885 lehden San Francisco Daily Examiner. Se oli alku Hearstin massamediaimperiumille joka voimakkaasti tulisi leimaamaan pohjoisamerikkalaista arkielämää ja arvostuksia. Isänsä kuoleman jälkeen möi William Hearst kaikki osakkeensa kaivoksista ja alkoi ottaa lehdistöä haltuunsa. Hänen ensimmäinen ostoksensa oli New York Morning Journal, jonka hän muunsi sensaatio- ja roskalehdeksi. Mitään keinoja ei kaihdettu sensaation levittämiseksi. Ei ollut mitään inhottavaa mistä ei olisi kirjoitettu, ja kuvia journalistit muokkasivat mielensä mukaan. Hearstin valheet tekivät hänestä kuuluisan lehtimiehen ja miljonäärin. 200 miljoonan dollarin varallisuudellaan Hearst oli 1935 yksi maailman rikkaimmista miehistä. Morning Journalin jälkeen osti Hearst tai aloitti uusia päivä- ja viikkolehtiä koko USA:ssa. 40-luvulla omisti William Hearst 25 päivälehteä, 24 aikakauslehteä, 12 radioasemaa, 2 uutistoimistoa, kaksi uutistoimistoa, filmiyhtiö Cosmopolitanin jne. mm. 1948 osti Hearst ensimmäisen TV-yhtiönsä USA:ssa, WBAL-TV:n Baltimoreessa. Hearst myi 13 miljoonaa lehteä päivässä USA, noin 40 miljoonaa lukijaa päivittäin! Noin kolmasosa USA:n aikuisväestöstä luki Hearstia päivittäin! Monet miljoonat maailmanlaajuisesti saivat Hearstin aineiston hänen uutistoimistojensa kautta. Filmejä ja suuri määrä aikakauslehtiä kääneettiin eri kielille ja julkaistiin suurina määrinä maailmanlaajuisesti. Tilastot osoittavat selvästi kuinka suuri vaikutus Hearstin roskalehdistöllä oli amerikkalaiseen ja muun maailman poliittiseen elämään vuosikymmenten ajan. Esim. USA:n osallistuminen toiseen maailmansotaan ja McCarthyn

kommunistivainoihin 1950-luvulla. William Hearstin arvomaailma oli äärimmäisen taantumuksellinen, nationalistinen ja neuvostovastainen. Hän johti äärioikestolaista politiikkaa. 1934 matkusti Hearst fasistiseen Saksaan jossa Adolf Hitler otti hänet vastaan vieraana ja ystävänä . Tämän jälkeen Hearstin lehdistöstä tuli vielä taantumuksellisempi, työväenvastaisempi säännöllisillä hyökkäyksillään sosialismia ja Neuvostoliittoa vastaan ja erityisesti sen johtajasta Stalinista. Hearst yritti myös levittää fasistista propagandaa lehdistössään ja kirjoissaan. Hitlerin lähin henkilö, Herman Göring, sai palstatilaa Hearstin lehdistössä pitkällä artikkelisarjalla.. Siinä Hearst meni liian pitkälle, lukijoiden protestit pakottivat lopettamaan Göringin artikkelisarjan. Hearst-lehdistön sensaatiokampanjat "paljastivat" kauhutarinoita Neuvostoliitosta, joissa keksityt murhat ja kansanmurhat, orjatyö, johtajien loistoleämä, kansan nälkä ja kurjuus olivat arkipäivänuutisia. Materiaali tuli Hearstille Saksasta Gestapolta . Lehtien etusivuilla oli usein pilapiirroksia ja vääriä kuvia Neuvostoliitosta. Stalin kuvattiin usein suuren teurastajana! Näitä satuja lukivat päivittäin 40 miljoonaa ihmistä USA:ssa miljoonittain muualla maailmassa!

Yksi Hearst-lehdistön neuvostovastaisista kampanjoista oli väitetty miljoonien nälkäkuolema Ukrainassa. Kampanja alkoi 18.2.1935 lehdessä Chigaco American, otsikolla 6 miljoonaa nälkäänkuollutta Neuvostoliitossa! Fasistisen Saksan maksamana Hearst julkaisi juttuja bolshevikkien johtamiksi väitetyistä kansanmurhista. ,i svält i Ukraina. Tausta suureen luokkataisteluun Neuvostoliiton maaseudulla 30-luvun alussa oli, kun maattomat ja köyhät talonpojat taistelivat suurtilallisten; Kulakkien valtaa vastaan Kollektiivmaatalouden puolesta, jota kulakit vastustivat. Tämä suuri luokkataistelu joka liikutti 120 miljoonaa ihmistä aiheutti epävakautta maataloudessa ja paikoitellen nälänhätää. Nälänhätä aiheutti huonontunutta immuniteettia joten ihmiset olivat heikompia tartuntataudeille ja epidemioille. Se on valitettavaa että ihmiset voivat huonosti, mutta sellaisia epidemioita eivät olleet mitenkään erikoisia Neuvostoliitossakaan, 1918-1920 levisi influenssaepidemia Euroopassa ja Amerikassa, niinsanottu Espanjantauti, joka vaati miljoonia uhreja USA:ssa ja 20 miljoonaa kuollutta Euroopassa (250 000 kuollutta Ruotsissa). Kukaan ei ole syyttänyt Eurooppalaisia vallanpitäjiä siitä että he ovat ottaneet näiltä ihmisiltä hengen. Epidemioita vastaan olivat valtiot ja hallitukset avuttomia. Se oli vasta penisiliinin keksiminen toisen maailmansodan aikana jolla 1940-luvun lopussa voitiin taistella epidemioita vastaan. Raportit joita Hearstin lehdistö kertoi miljoonista kuolleista Ukrainassa myivät hyvin. Hearstin lehdistö käytti koko voimaansa saadakseen myyntitilastot nousuun.

52 vuotta valheen paljastamisesta.

Siinä vihassaan jota kapitalistinen länsi käytti sosialismia ja Neuvostoliittoa vastaan ei ollut mitään tosiasioihin perustuvaa. Kukaan ei halunnut kuunnella Neuvostoliiton virallisia selvityksiä asioista. Paljastus Hearst-lehdistön valheista sai odottaa vuoteen 1987 ennekuin sen tunnustettiin olleen valhetta! William Hearst kuoli 1951 talossaan Beverly Hills. Hän jätti jäkeensä mediaimperiumin joka tänäänkin jatkaa taantumuksellisen propagandansa levitystä. Hearst-yhtiö on tänään koottu The Hearst Corporation, yhteen suurimmista mediakonserneista koko maailmassa, se käsittää yli 100 yhtiötä joissa 15000 ihmistä työskentelee. Se käsittää lehtien jakelutoimintaa, julkaisua, Radio- ja TV ohjelmia, uutistenvälitystä jne. kaapeli-TV, .

Fasistien valheenlevityskampanja Ukrainasta ei loppunut Fasistisen Saksan häviöön toisessa maailmansodassa. Sitä jatkoivat CIA ja englannin MI-5 ja sillä on jatkuvuutensa neuvostovastaisessa propagandasodassa. Myös McCarthyn aikakautena "miljoonista nälkäänkuolleista Ukrainassa" jatkui.- 1953 julkaistiin kirja tästä aiheesta, "Black Deeds of the Kremlin", jonka julkaisivat USA:n ukrainalaiset pakolaiset, entiset sarjamurhaajat ja fasistien apurit, sotarikolliset sodan ajoilta. Nyt esiintyen amerikkalaisen "Demokratian" puolesta. Kun Reaganista tuli USA:n presidentti, ja hän aloitti kommunistivastaisen kampanjansa, saivat jutut "miljoonista kuolleista Ukrainassa" jälleen uutta vauhtia 1984 kun Harvardin professori julkaisi kirjan Hearstin lehdistön valheista vuodelta 1934, otsikolla "Ihmiselämä Venäjällä". 1986 Julkaistiin jälleen Conquestin kirja samasta aiheesta, kirjan tilaajana toimi äärioikeistolainen Ukrainan Kansallisrintama. Conquestille maksettiin siitä 80 000 dollaria. Aiheesta tehtiin myös filmi, jota varten kuolleiden määrä paisutettiin 15 miljoonaksi! . Sen nimi on "The Harvest of Sorrow" ja sen kirjoitti entinen poliisin tiedottaja ja Englannin salaisen palvelun agentti Robert Conquest, nykyinen yliopiston opettaja Stanfordin yliopistossa Kaliforniassa. Kirjan tilasivat Ukrainalaiset äärioikeistolaiset. Mutta miljoonat nälänhädän uhrit Ukrainassa joista Hearst-lehdistö teki juttua, olivatkin pelkkiä valheita. Kanadalainen ammattiyhdistystoimittaja Douglas Tottle on kirjassaan "Fraud, Famine ja Fasismi, Ukrainan kansanmurhamyytti Hitleristä Harvardiin" -julkaistu Torontossa 1987 todistaa tämän aiheen selvyydellä. Muumuussa hän osoittaa, että kuvat "nälänhädän uhreista" ovat vuodelta 1922, kun miljoonia ihmisiä kuoli 14:sta ulkomaisen valtion hyökkäyksessä nuoreen Neuvosto-Venäjäan kansalaisoodan aikana vuosina 1918-1921. Douglas Tottle selventää myös lehtiartikkeleiden ja toimittajien matkaraporttien taustoja, joita Hearstlehdistö julkaisi. Se journalisti joka pitkän

ajan raportoi ja julkaisi juttuja "nälänhädän uhreista", eräs Thomas Walker, ei ollut koskaan edes ollut paikalla, hän oleskeli Moskovassakin ainoastaan 5-päivää ! Tämän paljasti lehtimies Louis Fischer, "The Nations"-lehden moskovankirjeenvaihtaja. Fischer paljasti myös että lehtimies M Parrott, Hearst-lehdistön varsinainen Moskovankirjeenvaihtaja, oli lähettänyt raportteja Neuvostoliitossa saadusta hyvästä sadosta 1933 ja viljavasta Ukrainasta. Näitä raportteja ei koskaan julkaistu!

Edelleen paljastui, että Hearst-lehdistön mies Thomas Walker todellisuudessa oli Robert Green, rangaistusvanki karkumatkalla Colorado valtionvankilasta. Walker alias Green vangittiin palatessaan USA:han ja tunnusti tuomioistuimelle ettei koskaan edes ollut käynyt Ukrainassa. Tämän kaiken väitetystä Ukrainan nälkäkuolemista 1930-luvulla, joka laitettiin Stalinin syyksi, paljastui vasta 1987! Tänäänkin Hearstin aikaisia valheita oikeisto julkaisee uudelleen ja uudelleen, niitä levitetään jopa koulukirjoissakin. Monopoliasemansa vuoksi Hearstlehdistä oli itseasiassa tullut Gestapon asiamiesten äänitorvi USA:ssa. Maailmassa jossa Hearstin valheet levisivät, niistä tehtiin "totuuksia" joita toistettiin radioasemilla, ja myöhemmin sitten TV:ssäkin maailmanlaajuisesti. Kun Gestapo lakkautettiin sodan loppuessa, jatkui likainen propagandasota sosialismia vastaan CIA:n toimesta. Antikommunistiset kampanjat jatkuivat amerikkalaisessa lehdistössä taukoamatta.

Robert Conquest - agentti ja valheenlevittäjä

Mies jota usein siteerataan porvarilehdistössä, on Robert Conquest ja on monet kerrat kirjoittanut ja puhunut aiheesta "miljoonat kuolleet Neuvostoliitossa", jonka keksijä hän on. Conquest on tunnettu ensinnäkin kirjastaan "Suuri terrori" 1969 ja "Harvest of Sorrow" 1986. Vuonna 2005 USA:n presidentti **Georg Bush palkitsi Conquestin "vapauden mitalilla"** joka on USA:n korkein kunniamerkki. Tämä jos mikään on todiste siitä keiden asiaa Conquest on ajanut kaiken aikaa. Conquest kirjoitti mm- "miljoonia vieneestä nälänhädästä" Ukrainassa, ja miljoonista kuolleista työleireissä, Gulagissa ja miljoonista kuolleista puhdistuksissa Neuvostoliitossa 30-luvun lopussa. Conquestin lähteet ovat ensisijassa Ukrainalaiset emigrantit, jotka kuuluivat niihin oikeistoryhmittymiin jotka tekivät yhtiestyötä fasistien kanssa sota-aikana. Monet Conquestin sankareista ovat tunnettuja sotarikollisia jotka johtivat ja ottivat osaa juutalaisten tuhoamiseen Ukrainassa.

Tyyli Conquestin kirjoissa on fanaattisen neuvostovastaista. I boken från Kirjassaan vuodelta 1969 Conquest päästeli, että nälkäänkuollneiden määrä Neuvostoliitossa vuosina 1932-33 oli mellan 5 och 6 miljoner människor, därav hälften i Ukraina.

Vuonna 1983, Reaganin antikommunistisen kampanjan alussa luku kasvoikin yhtäkkiä 14:sta miljoonaan! 1986 Conquest sai tehtäväkseen kirjoittaa aineiston Reagans kampanjaan amerikan kansaa varten aiheesta "mitä tehdä kun venäläiset tulevat - selviytymiskäsikirja" -erikoinen tehtävä historioitsijalle. Samana vuonna Hollywood teki kokoillan elokuvan "Miehitetty Amerikka" samasta aiheesta, filmi oli siihen mennessä kallein tuotetuista filmeistä.

Tammikuussa 1978 paljastettiin Robert Conquest lehdessä "The Guardian" entiseksi Englannin salaisen poliisin vastavakoilun IRD:n toimihenkilöksi. .

IRD perustettiin 1947 tarkoituksenaan taistella kommunistista vaikutusta vastaan tarjoamalla "sopivia uutisia" poliitikoille, lehdistölle ja muille mielipiteenvaikuttajille. Toiminta oli laajaa myös Englannin ulkopuolella, 1977 kunnes IRD fmuodollisesti lakkautettiin, osoittautui että pelkästään , Englannissa oli yli 100 tärkeimmällä journalistilla henkilökohtainen kontakti IRD-agenttiin. Sieltä journalistit saivat säännöllisesti materiaalia kirjoituksiinsa . Seuravat lehdet kuten Financial Times, Times, Observer, Sunday Times, Telegraph, Economist, Daily Mail, Mirror, Express, Guardian jne. Tämä on vaikuttavin todiste siitä kuinka poliittinen poliisi on vaikuttanut ja vaikuttaa uutistarjontaa ja tiedotukseen. Robert Conquest oli IRD-agentti sen alusta 1947 vuoteen 1956. Hänen tehtävänsä oli laatia musti juttuja Neuvostoliitosta, (vääriä tietoja jotka esitettäisiin totuutena), edelleen medialle ja mielipiteenmuokkaajille.

Ropber Conquestin kirja "Suuri terrori " , "miljoonista kuolleista " puhdistusten aikana Neuvostoliitossa 1937, on osa materiaalia jonka hän laati IRD:n agenttina . Se kirjoitettiin valmiiksi

IRD:n toimesta. Kolmasosa "Suuren terrorin" painoksesta ostettiin Praeger kustantamolle, joka julkaisee CIA:n toimintaan liittyäviä materiaalia. Kirjaa annettiin lahjoituksina yliopistoille ja medialle neuvostovastaiseen työhön. Conquest on oikeiston tärkeimpiä lähteitä Neuvostovastaisen aineiston hankinnassa.

Alexandr Solzenitsyn - taantumuksellinen fasisti

Hän esiintyy usein yhteyksissä joissa väitetään miljoonista kuolleista. Alexandr Solzenitsyn. Solzenitsyn tuli julkisuuteen lännessä 60-luvun loppupuolella kirjastaan "Vankileirien saaristo". Se käsittelee vankileirein tilannetta Neuvostoliitossa . Hän oli itse istunut 8-vuotta leirissä tuomittuna vastavallankumouksellisesta toiminnasta. Hänet tuomittiin 1946 koska oli levittänyt vihollispropagandaa Neuvostokansalle. Solzenitsynin mukaan neuvostokansan taistelu fasisteja vastaan oli turha, hänen mielestään neuvostohallituksen olisi pitänyt tehdä Hitlerin kanssa kompromissi! . Edelleen Solzenitsyn syytti neuvostohallitusta ja Stalinia että he olivat sodassa

julmempia kuin Hitler. Solzenitsyn ei peiteltyt sympatioitaan fasisteille, ja tuomittiin senvuoksi petturina. 1962 alkoi Solzenitsyn julkaista kirjojaan **Hrustsovin henkilökohtaisella tuella**. Ensimmäinen kirja, "Ivan Denisovitsin päivä". Hrustsev teki minkä pystyi mustatakseen Stalinin sosialistisen perinnön. 1970 sai Solzenitsyn Nobelin kirjallisuuspalkinnon kirjastaan "Vankileirien saaristo" ja hänen kirjojaan alettiin julkaista lännessä. Solzenitsynistä tuli imperialistien suuri piikkilanka kylmässä sodassa sosialismia sekä Neuvostoliittoa vastaan. Hänen erittelensä vankileireistä pakattiin yhteen muun propagandan kanssa ja toistettiin läntisessä mediassa maailmanlaajuisesti. 1974 jätti Solzenitsyn Neuvostokansalaisuutensa, jätti Neuvostoliiton, muutti Sveitsiin ja sieltä USA:han. Kapitalistisessa mediassa hänestä tehtiin "vapauden ja demokratian" taistelun henkilöitymä. Hänen fasistisympatiansa haudattiin etteivät ne haittaisi sosialisminvastaista myyräntyötä. USA:ssa Solzenitsynistä tehtiin hyvin kysytty esitelmänpitäjä. M.m 1975 hän oli pääpuhujana USA:n antikommunistisen ammattiyhdistysliike AFL-CIO:n kongressissa. Viikko sen jälkeen 15.7. 1975 Solzenitsyn puhui USA:n senaatille. Solzenitsynin puhe oli pelkkää agitaatiota ja vaatimusta Vietnamin pommittamisesta. Hän vaati jopa Portugalin miehittämistä 1974 siellä tapahtuneen "Neilikkavallankumouksen" jälkeen, jolloin kansan tukemat tyväenliikkeen upseerit tulivat valtaan 40-vuotisen fasistisen diktatuurin jälkeen. Solzenitsyn varoitti USA:n senaattia Portugalista mahdollisena tulevana Varsovan sopimuksen jäsenmaana! Ja vielä enemmän, hän valitteli Portugalin Afrikansiirtomaiden vapautusta! Mutta eniten Solzenitsyn toimi sosialismin mustamaalauksessaan Väitetyistä miljoonien teloituksista Neuvostoliitossa väitettyihin USA:n sotilaiden orjuuttamisineen Pohjois-Vietnamissa Solzenitsynin idea oli myöskin esittää amerikkalaiset orjina Pohjois-Vietnamissa josta tehtiin myöhemmin Rambo- filmit Vietnamin sodasta Ne amerikkalaiset journalistit jotka uskalsivat kirjoittaa rauhan puolesta USA:n ja Neuvostoliiton välille, rauhanliikkeen kannattajat Solzenitsyn tuomitsi potentiaalisina peppureina. Solzenitsyn agiteerasi myös asevarustelun puolesta Neuvostoliittoa vastaan, "sotilaallisen yliveraisuuden puolesta" Solzenitsyn oli USA:n äärioikeiston asialla. Francon fasistisen hallinnon murentuessa Espanjassa esiintyi Alexandr Solzenitsyn Madridissa espanjan TV:n ohjelmassa "Directísimo" lauantai-iltana parhaaseen lähetysaikaan, jossa hän antoi suoran tukensa Francon fasistiselle hallinnolle ja sen terroritoimille, tuomiten Neuvostoliiton ja sosialistisen järjestelmän jyrkin sanoin, väittäen 110 miljoonan kuolleen sosialismin uhrina! Solzenitsyn tuomitsi kaikki demokraattisten uudistusten vaatijat Espanjassa, ja

toimittajan kysymykseen, että missä maassa vapautta ei ole, vastasi Solzjenitsyn:

"On vain yksi maa jossa vapautta ei ole ja se on Venäjä!."

Solzjenitsynin esiintyminen espanjalaisessa TV:ssä oli suora tuki Francon espanjalaiselle fasismille, joka on juuri hänen sydäntään lähellä. Tämä poliittinen käsitys hänellä on edelleen. Uudestaan kapitalistisella Venäjällä mahdollisuudet uuteen "bisnekseen" .Solzjenitsyn tahtoo nimittäin saada takaisin sen vanhan tsaarinvallan hallintoineen sekä venäläisen ortodoksikirkon vallan!

Poliisin agentteja ja fasisteja

Niinpä, suurimmat edustajat "miljoonille kuolleille" ovat fasisti William Hearst, poliisagentti Robert Conquest ja fasisti Alexandr Solzjenitsyn.

Conquestilla on ollut tämä johtava rooli 60-luvulta asti. . Hänen tietojaan on media käyttänyt maailmanlaajuisesti ja todellakin luoneet oman koulukuntansa yliopistoihin. Ilman epäilystä tämä tulee nähdä todellisena poliisin väärintiedonlevityksenä. 70-luvulla sai Conquest apua Solzjenitsyniltä ja osalta toisilta apureilta kuten Andrei Saharov ja Roy Medvedev.

Mutta todellisuus saavutti heidät viimein ja todisti valheet valheiksi. Gorbatjovin suorittama salaisten puoluearkistojen avaaminen vuonna 1989 sai seurauksia joita kukaan ei osannut ennustaa..

Arkistot paljastavat valheet.

Spekulointi miljoonista kuolleista Neuvostoliitossa oli yksi merkittävä osa propagandasodassa sosialismia vastaan. Neuvostoliiton virallisia oikaisuita ja selvityksiä ei siksi koskaan otettu lännessä vakavasti, eikä niille annettu sijaa kapitalistisessa massamediassa.

Sillä fantasia tuotosta ne todella olivatkin! Yhteistä Solzenitsynin ja Conquestin yms. tutkijoiden raporteille on, että ne eivät perustu mihinkään arkistomateriaaliin tai tieteelliseen tutkimukseen, vaan ovat epämääräisiä "arvioita"

Väärät metodit

Kuinka Conquest, Solzjenitsyn, Medvedev ja muut ovat käytännössä toimineet? He ovat käyttäneet yksittäisiä tilastoja Neuvostoliiton väestönlaskennoista, joihin he laskivat olettamaansa väestönkasvua päälle, ilman todellista arvioita todelle vallinnesta väestömäärästä. Sitten he tekivät arvoja siitä, mitä arvoivat ihmisiä olleen eri ajankohtina, ja se määrä mikä jäi

puuttumaan, sen he laskivat vangeiksi ja kuolleiksi. Yksinkertiasta mutta valheeseen perustuvaa. Sellainen arvio ei menisi länsimaita koskevana koskaan läpi. Silloin nousisivat professorit ja tiedemiehet yhtenä miehenä paljstamaan valheen. Mutta kun se koskee neuvostoliittoa, silloin se kyllä käy. Eikä vähiten senvuoksi netti ammatti ihmiset laittavat uransa ammattikunnian edelle. Conquest ei tee eroa poliitisten vankien ja rikollisten välillä.

Alexandr Solzjenitsyn on käyttänyt suurinpiirtein samaa tilastointia kuin Conquest. Epätieteelliset metodit mukaanlukien. Hänen loppulauseensa on että "110 miljoonaa venäläistä on kuollut sosialismin uhreina". Kun se koskee vankeja, arvioi Solzjenitsyn että vuonna 1953 työleireillä oli 25 miljoonaa !

Gorbatschov avaa arkistot

CIA ja Englannin poliittinen poliisi MI-5 olivat tärkeimmät toimitsijat neuvostovastaisessa taistelussa, ja Conquestin ja Solzenitsynin "tutkimuksia" toistettiin porvarillisessa mediassa niin kauana, että ne kyseenalaistamatta otettiin "totuuksina". Itse Neuvostoliitossa, jossa Solzjenitsyn ja muut tunnettu toisinajattelijat kuten Andrei Saharov ja Roy Medvedev eivät olleet saaneet tarpeeksi kuuluisuutta, muuttui tilanne dramaattisesti 1990. Uudessa "vapaassa lehdistössä" Gorbatschovin aikana kaikki sosialisminvastainen tehtiin myönteiseksi, ja sillä oli kohtalokkaat seuraukset. Luvut vankien ja kuolleiden määrästä kokivat inflaation, ja kaikesta syytettiin kommunisteja.

Hysteria Gorbatschovin uudessa lehdistössä repi Conquestin ja Solzjenitsynin valheita eteenpäin. Samaan aikaan avasi Gorbatschov Keskuskomitean arkiston tutkijoille, joka oli sen vapaan lehdistön vaatimus. Keskuskomitean arkiston avaamisen jälkeen on alkanut eräs keskustelun aihe. Siksi että arkistoissa olisi totuus, joka antais asiaan selvyuden. Mutta ennekaikkea siksi, että kaikki jotka vuosikausien ajan olivat rehvastelleet ja keiotelleet luvuilla kuolleista ja vangituista Neuvostoliitossa, sanoivat ennen että sinä päivänä kun arkistot avataan, heidän tarinansa todistetaan! ! Kaikki luvuilla keiotelleet ovat näin sanoneet!. Kun arkistot sitten avattiin, ja raportteja alkoi tulla ulos, tapahtuikin jotain hassua: Luvuilla aiemmin keiotelleet sekä Gorbatschovin "uusi vapaa lehdistö" eivät enää olleetkaan niistä kiinnostuneet! Keskuskomitean arkistojen tutkijoiden kuten Zemskovin, Douginin ja Kslevnjukin todellisiin arkistoihin perustuvat tutkimukset joita alettiin julkaista 1990, eivät saaneet yhtään mielenkiintoa. Nämä tutkijanraportit olivat valtavirtaa vastaan, ja ne saivat vain hyvin vähän huomiota

joissakin tieteellisissä julkaisuissa. Conquestin ja Solzenitsynin jutut nimittäin möivät edelleen paljon paremmin "vapaassa lehdistössä" !

Tutkijaraportit.

Tutkimusraportit Neuvostoliiton vankeinhoitojärjestelmästä käsittävät yhdeksäntuhatta sivua. Raporttien kirjoittajia ovat m.m. historioitsijat Zemskov, Dougin ja Kslevnjuk. Heidän työnsä alkoi 1990 ja oli loppusuoralla 1993. Länteen raportteja tuli muiden tutkijoiden välityksellä. Näitä ovat jossain määrin julkaisseet ranskalainen aikakauslehti "L'Histoire" syyskuussa 1993, Nicolas Werth, ranskalaisen tutkimusinstituutin CNRS:n päällikkö, ja se tutkimus joka julkaistiin USA:laisessa aikakauslehdessä "The American Historical Review", kirjoittajanaan författad J. Arch Getty, historian professori Kalifornian yliopistossa, yhdessä G.T. Retterspornin, ranskalaisen tutkimusinstituutin CNRS:n ja venäläisen tutkijan V.N. Zemskovin Venäjän Tiedeakatemian yhteydessä toimivan Venäläisen Historian Instituutin tutkijan kanssa. Osaa raporteista voi myös ostaa. On todettava että kukaan näistä tutkijoista ei ole minkään sortin sosialisti eikä kommunisti, vaan he ovat tavallisia porvarillisia tutkijoita, useinkin taantumuksellisia. Edellämäin tutkijat murskaavat Conquestin, Solzenitsynin ja Medvedevin valheet sillä, että he asettavat ammattikunniansa uranluomisen edelle. Venäläiset tutkimusraportit antavat paljossa vastauksen neuvostoaikasen vankeinhoitojärjestelmän toimintaan ja olosuhteisiin. ***Meille se aika jolloin toveri Stalin oli NKP:n pääsihteeri on mielenkiintoisin tutkimuksen kohde, sillä nimenomaan sitä aikakautta yleinen väittely koskee.*** Muutamat konkreettiset kysymykset joissa vastataan L'Histoire:n ja "The American Historical Review (AHR)."- järjestön väittämiin. Näin voidaan parhaiten selvittää se keskustelu jota Neuvostoliiton vankeinhoitojärjestelmästä käydään.

Kysymykset ovat seuraavat:

1. Mitä kattoi Neuvostoliiton vankeinhoitojärjestelmä?
2. Kuinka monta vangittua oli, poliittisia ja "tavallista" ?
3. Kuinka moni kuoli työleireissä?
4. Kuinka monet tuomittiin kuolemaan vuoteen 1953 menessä ja puhdistuksien 37-38 aikana?
5. Kuinka pitkä rangaistusaika oli?

Näihin vastaamisen jälkeen otamme esiin kysymyksen joka monta kertaa mainitaan kun kysymys vangeista ja kuolleista otetaan esiin, nimittäin kulakit ja vastavallankumoukselliset jotka tuomittiin 1930 ja vuosina 1936-38.

Totuus työleireistä

Ensiksi kysymys numero 1. 1930-luvulta lähtien Neuvostoliiton vankeinhoitojärjestelmä kattoi vankilat, Gulagin työleirit (Gulag, lyhenne venäjänkielisestä sanasta "Glavnoje Upravlenije Lagerij", =Leirien päähallinto) -ja työsiirtolat, avoimet erikoisalueet ja sakkorangaistukset. Se joka tuli pidätetyksi epäiltynä rikoksesta Neuvostoliiton lakeja vastaan, sijoitettiin ensin vankilaan odottamaan esitutkintaa, joko syytteeseen asettamista varten tai vapaaksi päästämistä varten. Se joka tuomittiin ja joutui oikeudenkäyntiin, joka taas saattoi johtaa vankilaan tai vapauteen, tai sakkoihin. Sakkoihin tuomitut eivät yleensä joutuneet vangituiksi esitutkinnan aikana, jos rikoksen luonne osoitti sakkorangaistukseen. Sakkorangaistus saattoi olla tietty prosentti palkasta tietyssä aikana. Ne syytetyt jotka tuomittiin vankeuteen, menivät eri lairoksiin riippuen rikoksen laadusta.

Gulagin työleireille tulivat raskaimmin rikoksia tehneet, murhaajat, riaskaajat, talousrikolliset, jne. Samoin ne jotka olivat tuomittu vastavallankumouksellisesta toiminnasta. Myös muut, jotka oli tuomittu vähemmän kuin kolmen vuoden vankeuteen, tulivat työleireille. Jonkunaikaa työleirillä olleet voitiin siirtää työsiirtolaan tai avoimelle erikoisalueelle. Työleirit olivat suuria maa-alueita, joissa tuomitut asuivat ja työskentelivät tarkan kontrollin alla. Työskentely vankeusaikana oli itsestään selvä rikoksen korvaamiseksi. Kukaan terve ei saanut erivapautta siitä periaatteesta. 1940 työsiirtoloita oli 53 yksikköä. Gulagin työsiirtoloita oli 425 yksikköä., vähemmän kuin työleirejä, ja niillä oli vapaampi ja kevyempi hallinto. Niihin tuli tuomittuja lyhyemmällä tuomioilla, tavallisia rikollisia ja poliittisia, he työskentelivät töissä sirtolan ulkopuolella tehtaissa tai maataloudessa, jotka olivat osa tavallista yhteiskuntataloutta. Niille tulivat vangit jotka olivat tuomittu lyhempiin vankeusrangaistuksiin, tavalliset rikolliset ja poliittiset vangit, ja he työskentelivät ulkopuolisissa tehtaissa tai maataloudessa. Tavallisesti näistä töistä maksettiin kuten muissakin töissä oleville työläisille. Avoimet erikoisalueet olivat yleensä maatalousalueita, joille kulakit jotka karkotettiin mailtaan, asutettiin uudelleen. Osa vastavallankumouksellisesta toiminnasta tuomituista myös sijoitettiin niille alueille.

9:n miljoonan sijaan 454 000

Kuinka monta vankia oli Neuvostoliittolaisessa rikos- ja vankeihoidossa? Kysymys kattaa oikeastaan vangit Gulagin työsiirtoloissa ja vankiloissa.? . Seuraavat viralliset luvut ovat vankeinhoidon keskushallinnosta 20:n vuoden ajalta vuodesta 1934 vuoteen 1953 kun Stalin kuoli.

Seuraavat johtopäätökset voidaan taulukoista tehdä:

Vuonna 1939 kaikissa leireissä ja vankiloissa oli n. 2 miljoonaa.

Näistä n. 454 000 tuomittuna poliittisista rikoksista, leireissä kuoli 1937-39 n. 160 000, Vuonna 1950 leireissä oli n. 578 000 tuomittua poliittisista rikoksista.

Robert Conquest on tänää oikeiston tärkein lähde propagandassa kommunisteja vastaan. Solzjenitsynin 60 miljoonaa kuollutta ei kaipa kommentteja, väitteen naurettavuus jo Neuvostoliiton väkilukuunkin on selvä. Vain sairas aivo voi kehitellä sellaisia juttuja.

Korkein luku 2.5 miljoonaa, miten se on ymmärrettävä? Jokainen ihminen vankilassa on merkki siitä, että yhteiskunta on vielä kehittymätön, eikä ole kyennyt antamaan ihmisille mahdollisuutta positiiviseen kehitykseen. .

Sisäinen ja ulkoinen vihollinen

Sellaisessa maassa kuten Neuvostoliitto joka juuri on vapautunut feodalismista ja elinolosuhteet eivät vielä olleet helpot.

Tsaristisessa järjestelmässä ihmiset olivat pakotettu elämään äärimmäisessä kurjuudessa. Ihmiselämä ei ollut paljon arvoinen.

Varkaus ja väkivaltarikos rangaistiin suurella väkivallalla .

Kapina yläluokkaa vastaan loppui yleensä teloituksiin, kuolemantuomioihin ja pitkiin vankeusrangaistuksiin. Se muokkasi voimakkaasti Neuvostoliiton kehitystä ja yhteiskuntaelämää.

Samanaikaisesti on muistettava että Neuvostovaltaa uhkasivat sekä ulkoinen että sisäinen vihollinen. Neuvostoliitossa oli 30-luvulla noin 160-170 miljoonaa ihmistä. Samanaikaisesti pitää muistaa että maata uhkasivat ulkoiset viholliset. Neuvostoliitolla oli 1930-luvulla asukkaita noin 160-170 miljoonaa ihmistä. Se oli rauhatonta aikaa Euroopassa. Ei ollut kauaa kun 14 valtioita olivat hyökänneet neuvostovaltaa vastaan. Saksassa ja Italiassa fasismi oli nousussa, ja uhkasi slaavilaisia kansoja. 1931 osoitti Stalin kuuluisassa puheessaan tilanteen vakavuuden. Hän sanoi tuolloin " me olemme 50-100 vuotta jäljessä kehittyneistä maista. Meidän tulee saavuttaa ne 10:ssä vuodessa. Me tulemme tekemään sen, tai sitten meistä tehdään loppu". Neuvostoliitto joutui 10 vuotta sen jälkeen fasisisen Saksan hyökkäyksen kohteeksi. Varustautuminen Fasistisen Saksan todennäköiseen hyökkäykseen vei paljon yhteiskunnan resursseja. 7:n tunnin päivittäinen työaika oli pakko pidentää 1937. 1939 jouduttiin useimmista sunnuntaista tekemään työpäiviä. Sota maksoi Neuvostoliitolle 25 miljoonaa ihmiselämää ja puoli maata tuhottiin. Tällä raskaalla ajalla Neuvostoliitossa oli korkeimmillaan 2,5 miljoonaa vankia, 2,4 prosenttia aikuisväestöstä. Miten se on nähtävä? Onko se paljon? Tehkäämme vertaus:

Enemmän vankeja USA:ssa tänään kuin Neuvostoliitossa

1953.

Kuinka monta on esim. tänään USA:n vankiloissa, maassa jossa on 240 milj. asukasta, maailman rikkaimmassa maassa, joka kuluttaa yli 60% kaikista maailman resursseista? Näin siis "maailman rikkaimmassa" maassa jota ei uhkaa sota tai suuret yhteiskunnalliset muutokset.

Pieni uutissähke julkaistiin 16.8.1997 tietotoimisto FLT-AP:ltä "Koskaan aiemmin ei ole niin moni kuin nyt, 5,5 miljoonaa ihmistä ollut vankilassa " 1996. Se on kasvanut 200 000 ihmisellä vuodesta 1995 joka siis tekee rikollisten määrän USA:ssa 2,8 prosenttiin aikuisväestöstä. Näin siis USA:n oikeusministeriön mukaan. USA:ssa on tänään 3 miljoonaa enemmän tuomittua rikollista kuin Neuvostoliitossa koskaan oli! Neuvostoliitossa oli korkeimmillaan 2,4 % aikuisväestöstä tuomittuina rikosista , USA:ssa luku on tällä hetkellä 2,8% ja jatkaa kasvuaan! USA:n oikeusministeriön lehdistötiedotteessa 18.1.1998 kasvoi vankiluku USA:ssa vuoden aikana 96 100 . Jos Neuvostoliittolaiset työleirit olivatkin kovia ja vaativia mutta ajatelkaapa millaiset vankilat USA:lla on huumeidenkäyttäjineen, prostitutioineen ja seksiorjuuksineen (290 000 raiskausta vuosittain USA:n vankiloissa). Kukaan ihminen ei mene turvassa USA:n vankiloissa ! Tämä nykyaikana maailman rikkaimmassa maassa! **Lääkkeiden puute**

Kuinka monta työleireissä kuoli? Tilastot kertovat totuuden. Kuolemantapaukset leireissä vaihtelevat usein, 5,2 % v.1934 l 0,3 % v.1953. Kuolemantapaukset perustuivat puutteisiin yhteiskunnassa yleensä. . Etupäässä se oli puutetta lääkkeistä epidemioita vastaan. . Tämä ei ollut erikoinen ongelma vain leireillä, vaan sama ongelma oli muuallakin yhteiskunnassa, kuten myös useimmissa maissa lännessä. Antibiootin keksimisen jälkeen tilanne parani huomattavasti. Vaikein tilanne oli neljän sotavuoden aikana, jolloin fasisisen saksan hyökkäys oli kovimmillaan. Vaikea tilanne johti siihen että yli puolimiljoonaa kuoli työleireillä tuona aikana. Se on noin puolet kuolleista työleireillä 20:n vuoden ajalta. Tässä tapauksessa pitää muistaa, että sodassa kuoli 25 miljoonaa ihmistä. Kun olosuhteet Neuvostoliitossa 50-luvun alussa tulivat paremmiksi, ja antibiootteja oli saatavissa, vähenivät kuolemantapaukset leireissä 0,3%:iin.

100 000 kuolemaantuomittua

Kuinka monta tuomittiin puhdistuksissa vuosina 1937-1938? Olemme nähneet Conquestin luvun 12 miljoonaa poliittista vankia jotka bolshevikit olisivat murhaneet leireissä vuosina

1930 -1953, siitä miljoona teloitettua vuosina 37-38.

Solzjenitsynin luvut kuolleista leireillä ovat kymmeniä miljoonia, joista 3milj. vuosina 37-38. Vielä suurempia lukuja vuosille 37-38 esitetään neuvostovastaisen loanheotin yhteydessä. Olga Shatunovskaja on esimerkiksi ilmoittanut luvun 7 miljoonaa teloitettua 1937-38.

Ne dokumentit jotka nyt ovat luettavissa neuvostoarkistoista, puhuvat omaa kieltään. Yhtään koottua lukua kuolemaantuomituista vuosilta 1937-38 ei löydy. Tutkijat joutuvat laskemaan luykuja useista eri arkistoista ja riski kahteen kertaan laskemisesta ja väärän luvun ilmoittamisesta on suuri. Dmitrij Volkogonovin mukaan, (jonka Jeltsin nimitti kaikkien Neuvostoarkistoiden päälliköksi) tuli 30 514 ihmistä tuomituksi kuolemaan sotilastuomioistuimissa, 1:stä lokakuusta 1936 30 syyskuuhun 1938. Toinen tieto tulee KGB:ltä . KGB:n lehdistötiedotteen mukaan helmikuussa 1990 tuli 786 098 ihmistä tuomituksi kuolemaan vastavallankumouksellisista rikoksista vuosina 1930 till 1953. Näistä KGB mukaan 681 692 tuomittiin kuolemaan vuosinan 1937-38. Ei ole mitään mahdollisuutta kontrolloida KGB: tietoja. 1990. Edelleen osoittavat kaikki todisteet että kuolemaantuomittujen rikollisten ja vastavallankumouksellisten määrät olivat suurinpiirtein samanlaiset.

Lopputuloksena kaikesta materiaalista on että kuolemaantuomituista vuosina 1937-38 on noin 100 000 eikä miljoonia kuten länsipropagansa väittää. On kuitenkin huomioitava, että kaikki kuolemantuomitut eivät tulleet teloitetuksi, vaan osalle rangaistus lievennettiin työleiriksi tai työsiirtolaksi . On myöskin tärkeää erottaa "tavalliset" kriminaalit vastavallankumouksellisista. Monet kuolemaantuomituista olivat rikollisia joilla oli vakavia väkivaltarikoksia kuten murhia ja raiskauksia taustallaan. Kuolemantuomio sellaisista rikoksista maailmassa siihen aikaan 60v sitten ei suinkaan ollut harvinaista. Kuinka pitkä rangaistusaika oli? Tuomittujen rangaistusaika on ollut länsipropagandan kohteena pitkään. Todellisuudessa suurin osa tuomituista aikana jolloin toveri Stalin oli pääsihteerinä, sai korkeintaan 5:n vuoden tuomion.

Tavalliset rikolliset tuomittiin VSFNT:ssä vuonna 1936 seuraavasti: - 5:n vuoden vankeuteen: 82,4 % - 5:stä 10:n v, : 17,6% . Koko SNTL:ssä tuomittiin 1936 poliittista rikollista siviilituomioistuimissa, viiden vuoden vankeuteen : 44,2 % -5:stä 10:n vuoteen: 50,7 % kun se koskee Gulag:in työleireijä, joissa pitkät rangaistukset toteutettiin, on tilasto tammikuulta 1940 seuraava - viiden vuoden vankeuteen: 56,8% - viidestä 10:een v : 42,2% - enemmän kuin 10v : 1,0%. Vuodelta 1939 on tilastot Neuvostoliiton tuomioistuimilta, viiden vuoden vankeuteen:

95,9%, - viidestä 10:en vuotta : 4,0% - enemmän kuin 10 v:
0,1% . Kuten käy ilmi, kysymys rangaistusajan loputtomuudesta
on eräs valheellisista myyteistä.

Venäläiset tutkijaraportit.

Venäläisten tutkijoiden raportit paljastavat aivan toisenlaisen
todellisuuden, kuin sen mitä lännessä on viimeiset 50-vuotta
opetettu kouluissa ja yliopistoissa koko kapitalistisessa
maailmassa. Varsinaisesti näiden tutkijoiden selvitykset
neuvostoarkistoista paljastavat aivan toisenlaisen todellisuuden
Sukupolvet ihmisiä on näiden 50:n vuoden ajan kylmän sodan
aikana vastaanottanut karkieta valheita neuvostoliitosta ja se on
jättänyt meihin kaikkiin jälkemme. Tämä peilautuu tietenkin
amerikkalaisten ja englantilaisten tutkijoiden raportteihin, niin että
he eivät osaa olla objektiivisia. .

Tutkijat antavat lukuja ja taulukoita leirien vangeista ja
kuolleista . Mutta se tärkein, mitä rikoksia tuomitut ovat tehneet,
sitä ei selvitetä! Kapitalistien poliittinen propaganda on aina
vedonnut että vangit Neuvostoliitossa olivat poliittisesti
vainottuja. Niinpian kuin tutkijat irtaantuvat kolumneistaan
keskusteluihin, heidän porvarilliset näkökantansa nousevat esiin.
He kutsuvat tuomittuja uhreiksi- tuomittuja jotka olivat varkaita,
ryöstäjiä, murhaajia, raiskaajia jne.

Euroopassa ja eller USA:ssa sellaisia rikollisia ei koskaan
nimitetä uhreiksi. Mutta Neuvostovastaisessa propagandassa se
kyllä menee

Vastavallankumous

Myös kun se koskee vastavallankumouksellisia on kysymys siitä,
mitä rikoksiin he syyllistyivät. Esimerkkinä otamme kulakit
1930-luvulta, ja attentaattimiehet ja vastavallankumoukselliset
jotka tuomittiin vuosina 1936-38.

Arkistomateriaalin perusteella 381000 kulakkiperhettä, joissa
n.1,8 miljoonaa henkilöä, tuomittiin maanpakoon. Pienempi osa
näistä tuomittiin työsiirtoloihin ja leireihin.

Venäjällä rikas talonpoika, suurtilallinen eli kulakki , joita oli 10
miljoonaa, eli armottomasti riistämällä 110 miljoonan köyhän
talonpojan työtä.

Aseelliset hyökkäykset

Kun köyhät talonpojat liittyivät kollektiivitalouksiin katosi
kulakkien tulolähde. Mutta en kulakit eivät antautuneet , he

yrittivät jatkaa riistämistä nälänhädän avulla. kulakkiryhmät aloittivat aseelliset hyökkäykset kollektiivimaataloutta vastaan, murhasivat köyhiä talonpoikia ja puoluetöntehtäjiä, polttivat kollektiivien viljapeltoja, ja tappoivat vetoeläimiä. provosoinnin kautta he halusivat aiheuttaa nälkää ja siten pakottaa talonpojat jälleen valtansa alle. Nyt kävi kuitenkin erilailla kuin nämä murhapolttajat olivat ajatelleet, talonpojat olivat vallankumouksen myötä voimistuneet, ja olivat kulakeille liian voimakkaita. Nämä tulivat sensijaan voitetuiksi, vangituiksi ja tuomituiksi työleireille. 10:stä miljoonasta kulakista 1,8 miljoonaa rangaistiin maankarkoituksella .

Tuossa valtavassa luokkataistelussa joka kosketti 120 miljoonaa ihmistä tapahtui silloin tällöin epäoikeudenmukaisuuksiakin, mutta voidaanko syyttää köyhiä, riiston ja lukuatidottomuuden vaivaamia ihmisiä taistelustaan elinolosuhteidensa parantamisen puolesta? Ja että he eivät aina käyttäytyneet "sivistyneesti"?

Puhdistukset 1937

Toinen esimerkkimme, vastavallankumoukselliset jotka tuomittiin oikeudenkäynneissä 1936-38 puhdistusten jälkeen puolueessa, armeijassa ja valtiokoneistossa, oli juurensa venäjän vallankumouksen historiassa.

Bolshevikkien menestyksekkääseen taistluun tsarismia ja Venäjän porvaristoa vastaan liittyi miljoonia ihmisiä jotka surin joukoin tulivat mukaan Kommunistiseen puolueeseen. Näiden joukoissa valitettavasti oli sellaisiakin, jotka tulivat mukaan muiden syiden perusteella, kuin taistellakseen proletariaatin vallan ja sosialismin puolesta. Mutta luokkataistelulla oli sellainen luonne, että ei ollut muuta mahdollisuutta kuin laittaa uusia jäseniä kokeelle. Myös aikaisempi poliittinen oppositio muista ryhmistä jotka myöntivät sosialismille hyväksyttiin Kommunistiseen puolueeseen. Osa näistä uusista jäsenistä sai myös hyvin tärkeitä asemia kommunistisessa puolueessa, valtiossa ja armeijassa kaikki heidän kyvyistään johtaa luokkataistelua. Ajat olivat hyvin kovia nuorelle Neuvostovaltiolle, ja suuri puute kaadereista, yksinkertaisesti kansasta, joka yleensä oli lukutaitoista, pakotti puolueen katsomaan sormien välistä uusien jäsenten laatua. Kaikesta tästä kasvoi vähitellen ylös vastakohtia jotka jakoivat puolueen kahteen leiriin, toisaalta niihin jotka halusivat taistella sosialismin puolesta, ja niihin jotka vastustivat sitä haluten toimeenpanna sosialidemokraattisen yhteiskunnan.

Taustavoima näihin oli Trotski, valittu Kommunistiseen puolueeseen heinäkuussa 1917, ja hänen ryhmässään. Ajan kanssa Trotski sai tukea johtavilta bolshevikeilta. Nämä kokosivat opposition alkuperäisätä bolshevikkiaatetta vastaan ja se joutui koetukselle puolueäänestyksessä . Nämä kokosivat

opposition 27.12. 1927 että mitä linjaa puolueen tulisi noudattaa. Äänestys johtui vuosikausia jatkuneesta poliittisesta ja ideologisesta keskustelusta. Puolueäänestyksen tulos oli selvä: 725000 äänestä kokoontunut oppositio ei saanut kuin vajaa 6000 ääntä, vähemmän kuin 1 prosentin puolueen jäsenistä tukivat oppositiota.

Seurauksena äänestyksestä ja opposition esiintymisestä eri politiikan puolesta kuin puolue, päätti Keskuskomitea erottaa Kommunistisesta puolueesta kaikki opposition johtavat jäsenet. Opposition johtohahmo **Trotski** karkoitetiin Neuvostoliitosta. Opposition historia ei loppunut tähän. Sinovjev, Kamenjev ja Evdokimov tekivät itsekritiikkiä aikaisemmista teoistaan, kuten muutkin aiemmat trotskilaiset, kuten Pjatakov, Radek, Préobrajenski ja Smirnof. Sitten he saivat puolueen jäsenyytensä takaisin sekä virkansa ja työnsä. Mutta ajanmittan huomattiin että heidän itsekritiikkinsä ei ollutkaan ollut aitoa, joka erta kun luokkataistelu jälleen kärjistyi, he olivat jälleen vastavallankumouksellisten puolella. Useimmat heistä saivat kahteenkin kertaan takaisi jäsenyytensä ensin jouduttuaan erotetuiksi ennen vuosia 1937-38.

Joulukuussa 1934 tapahtunut Kirovin murha, Leningradin puoluejohtaja ja eräs tärkeimmistä tovereista Keskuskomiteassa, johti salaliittolaisten organisaation paljastumiseen. Se johti salaisen organisaation paljastumiseen, joka suunnitteli vallankaappausta. Sen poliittisen taistelun jonka he hävisivät äänestyksessä vuonna 1927 he tulisivat voittamaan nyt väkivallalla neuvostovaltaa vastaan. Organisaatiolla oli haarautumia puolueessa, armeijassa ja valtiokoneistossa koko maassa. Sen toiminta suuntautui teollisuussabotointiin, terrorismiin ja korruptioon. Suuri inspiraattori, **Trotski**, asui ulkomailla, johti ja veteli kaikista langoista.

Teollisuussabotointi oli neuvostovaltiolle kohtalokasta. Se maksoi valtavai summia, kalliita tuontikoneita joita rikottiin, tuotetappioita kaivoksissa ja tehtaissa

Eräs joka kirjoitti 1939 tästä oli amerikkalainen insinööri John Littlepage, eräs niistä ulkomaisista asiantuntijoista kaivosteollisuudessa jotka Neuvostoliitto vuokrasi. Littlepage työskenteli 10 vuotta, vuodesta 1927 vuoteen 1937, Neuvostoliittolaisessa kaivosteollisuudessa- kultakaivoksissa. Kirjassaan "Etsimässä Neuvostokultaa"- hän kirjoittaa: "En ole sen kummemmin kiinnostunut poliittisista aatteista joita venäjällä tapahtui, mutta minun täytyi tutkia mitä neuvostoteollisuudessa tapahtui jotta pystyin hoitamaan työni hyvin. Ja minä uskon varmasti, että Stalin ja hänen lähimmiltään otti kauan aikaa tajuta, että heidän lähimmät avustajansa puolueessa olivat vaarallisimpia vihollisia." Littlepage kirjoittaa myös, että hänen oma kokemuksensa vahvistaa viralliset

selvitykset että ulkoa johdettu salaliitto käytti laajaa teollisuussabotointia, kirjoittaa myös että hänen omat kokemuksensa vahvistavat ne viralliset selvitykset että ulkoapäin johdettu salaliitto käytti teollisuussabotaashia saadakseen neuvostovallan kaatumaan. Jo Redan 1931 oli Littlepage pakotettu toteamaan tämän erään tehtävänsä aikana kupari- ja lyijykaivoksissa, Uralissa ja Kazakstanissa. Kaivokset olivat osa kuparilyijytrustia, jonka johtaja oli Pjatakov, Raskaan teollisuuden varakansankomisaari. Tilanne kaivoksissa oli katastrofaalinen sekä tuotannossa että työläisten olosuhteissa. Littlepagen päätelmä oli, että sabotaashi oli organisoitua kuparilyijytrustin korkeimmalta taholta.

John Littlepagen kirja antaa meille myös avaimen siihen, mistä trotskilainen oppositio sai rahaa maksaa vastavallankumouksellisen työnsä. Yksittäiset jäsenet salaisesta oppositiosta käyttivät valta-asemiaan Neuvostoliitossa järjestäkseen vastavallankumouksellista toimintaa. Yksittäiset jäsenet salaisesta oppositiosta käyttivät valta-asemaansa ostaakseen ulkomailta huonolaatuisia koneita ja laitteita. Tuotteet olivat huonoa laatua, mutta niistä otettiin korkein hinta. Erotus antoi ulkomaalaisille yhtiöille **Trotskin** salaliitto-organisaation välityksellä sen, että he edelleen ostivat samat tuotteet Neuvostoliitosta.

Varkaus ja korruptio

Tämän pystyi Littlepage toteamaan paikalla Berliinissä keväällä 1931 suurten teollisuushissien oston yhteydessä.

Neuvostovaltuuskuntaa johti Pjatakov. Littleplagella oli tehtävänä selvittää ja tutkia ja hyväksyä tilatut hissit. Hän huomasi pian, että hissi olivat huonolaatuisia ja soveltumattomia Neuvostoliiton kaivoksiin.

Kun hän Pjatakoville ja muille Neuvostovaltuuskunnan jäsenille kertoi tämän, hänet otettiin kylmästi vastaan, selityksillä että hänen pitäisi hyväksyä hissit. Sitä Littlepage ei tehnyt. Hän uskoi silloin, että se oli korruptioita henkilötasolla, että delegaation jäsenet saivat salaa rahaa hissiyhtiöltä. Pjatakovin tunnustuksen jälkeen v. 1937 oikeudenkäynnissä, hänen yhteytensä **trotskistiseen** oppositioon totesi Littlepage että se oli ollut jotain paljon laajempaa kuin henkilökohtainen korruptio. Rahat olivatkin olleet tarkoitetut salaisen opposition toiminnan rahoittamiseen Neuvostoliitossa, kuten sabotaashi, terrorismi, lahjukset ja propaganda.

Sinovjev, Kamenjev, Pjatakov, Radek, Smirnof, Tomskij, Buharin ja muut joista porvarillinen media lännessä niin paljon pitää käyttää, käyttivät luottamustehtäviään jotka olivat saaneet neuvostokansalta ja puolueelta, varojen kavaltamiseen

valtionkassasta, joita sitten käytettiin sosialismin sisäisetn ja ulkoiset vihollisten rahoittamiseen.

Suunniteltu vallankaappaus

Rikoksen laatu varkauksissa, sabotaasissa ja korruptiossa oli vakava. Mutta opposition toimintasuunnitelmat menivät pidemmälle, vastavallankumoukseelliset salaliittolaiset suunnittelivat ja valmistelivat vallankaappausta jossa koko Neuvostohallitus olisi eliminoitu. Kaikkien Kommunistisen puolueen Keskuskomitean merkittävien jäsenten murhat olivat kulmakiviä tässä salaliitossa. Vallankaappauksen sotilaalliset suunnitelmat oli suunniteltu tehtäväksi Tuhatsevskin johtaman kenraaliryhmän toimesta.

Isak Deutscherin, **trotskistin** joka on kirjoittanut suuren määrän neuvostovastaista kirjallisuutta Stalinia ja Neuvostoliittoa vastaan, vallankaappaus alkaisi sotilaallisella operaatiolla Kremlia vastaan ja suurkaupunkien kuten Moskovan ja Leningradin välisiä yhteyksiä vastaan . Salaliittoa Deutscherin mukaan olisi johtanut Tuhatsevski yhdessä Gamarnikin , armeijan poliittisten komissaarien johtajan kanssa, kenraali Jakir, Leningradin komendantti, kenraali Uborevitsh, komendantti Moskovan sotilasakatemiassa, ja kenraali Primakov, ratsuväen johtajia..

Marsalkka Tuhatsevski oli vanha tsaarinupseeri joka oli mennyt Puna-armeijaan valankumouksen jälkeen. Vuonna 1930 oli noin 10 % upseereista, tai n. 4500, vanhoja tsaarinupseereita. Monet näistä vanhoista tsaarinupseereista eivät olleet koskaan luopuneet vanhoista porvarillisista arvoistaan, vaan odottivat hiljaa kydäkseen sitten hyökkäykseen. Mahdollisuus tuli opposition vallankaappausvalmistelujen yhteydessä .Bolshevikit olivat voimakkaita, mutta siviili ja sotilasoppostio hankki vahvoja liittolaisia. Buharinnin tunnustuksen mukaan virallisessa oikeudenkäynnissä 1937, oli trotskilainen oppositio tehnyt sopimuksen Fasistisen Saksan kanssa, että suuria maa-alueita, m.m Ukraina, tultaisiin luovuttamaan Fasistiselle Saksalle Neuvostoliitossa tapahtuvan vastavallankumouksellisen vallankaappauksen jälkeen. Tämä oli maksu jota Fasistinen Saksa vaati luvatusa tuestaan vastavallankumouksellisille. Buharinin mukaan hänm sai tietää tästä Radekilta joka sai käskynsä Trotskilta. Kaikki nämä salaliittolaiset, joilla oli korkeita asemia sosialistisessa yhteiskunnassa, jotka oli valittu johtamaan, hallitsemaan ja puolustamaan sosialistista yhteiskuntaa, työskentelivät sen tuhoamiseksi.

Tämä tapahtui lisäksi 1930-luvulla, kun fasistinen uhka kasvoi lumivyörymäisesti , fasistarmeija sytytti Euroopan tuleen ja hyökköystä Neuvostoliittoon valmisteltiin. Salaliittolaiset tuomittiin virallisissa oikeudenkäynneissä kuolemaan pettureina.

Ne jotka syyllistyivät sabotaashiin, terrorismiin, korrputioon murhan valmisteluihin ja jotka halusivat antaa maan fasisteille, se ei olisi voinut muuten päättyä. Heidän kutsumisensa "uhreiksi" on täysin virheellistä.

Valheelliset luvut

Tässä yhteydessä voi olla mielenkiintoista tietää, että länsipropaganda Robert Conquest kautta on valehdellut puhdistuksista Puna-armeijassa Kirjassaan "Suuri Terrori" kirjoittaa Conquest että 1937 oli 70000 upseeria ja poliittista komissaaria Puna-armeijassa ja että 50% tai 15000 upseeria ja 20000 komissaaria, olisi vangittu poliittisen poliisin GPU toimesta taikka ammuttakin, ja että olisivat viettäneet loppuelämänsä vangittuina työleireissä. Kuten muutenkaan, kirjassa ei löydy totuutta tästäkään Conquestin väitteestä

Historioitsija Roger Reese on kirjassaan "Puna-Armeija ja suuret puhdistukset" esittänyt tosiasioita mitä 1937-38 todella tarkoittivat armeijassa .

Johtajien määrä Puna-armeijassa ja ilmavoimissa, upseerit ja poliittiset komissaarit, olivat 1937vuonna 144300 ja kasvoivat koko ajan niin että vuoden 1939 alussa käsittivät 282300 miestä. Puhdistusten aikana 1937-38 sai 34300 eron poliittisista syistä, mutta Toukokuussa 1940 oli jo 11596 saanut korjauksen ja tulleet jälleen virkoihinsa takaisin. Tämä tarkoittaa että 22705 upseeria ja poliittista komissaaria (13000 armeijanupseeria, 4700 ilmavoimissa ja 5000 poliittista kommissaaria) erotettiin armeijasta puhdistusten aikana 1937-38. Tämä on 7,7 prosenttia kaikista upseereista ja komissaareista, eikä 50% kuten Conquest väitti. Osa näistä, 7,7 prosenttia, tuomittiin pettureina, mutta saatavissa oleva historiallinen materiaali osoittaa että useimmat heistä palasivat siviilielämään. Olivatko oikeudenkäynnit 1937-38 oikeudenmukaisia syytettyjä vastaan?

Otetaan esimerkikisi Buharinin oikeudenkäynti, korkein virkailija joka työskenteli salaiselle oppositiolle. Tuonaikaisen USA:n Moskovan suurlähettilään Joseph Daviesin, tunetun asianajajan mukaan joka oli oikeudenkäynnin ajan salissa, sai Buharin puhua vapaasti koko oikeudenkäynnin ajan, ja itse esittää asiansa ilman esteitä.

Joseph Davies kirjoitti Washingtoniin, että kaikki mikä tuli esiin oikeussalissa todisti syytettyjen syyllistyneen niihin syytöksiin joista heitä syytettiin.

Oppikaa historiasta!

Keskustelulla jota Neuvostoliiton vankeinhoitojärjestelmästä on käyty, on annettavana jotain opettavaista. Oikeisto, taantumus,

levittää edelleen valheisiin perustuvaa aineistoa, samoin sen teettämät "uudet" tutkimukset perustuvat vanhoihin valheisiin. Tosiasia on, että vaikka oikeisto tietää tutkimusraportit, he jatkavat samojen valheiden levittämistä kuten jo viimeiset 50 vuotta, vaikka totuus on jo paljastunutkin. Oikeisto seuraa historiallista perintöään, valhe joka toistetaan kerta toisensa jälkeen, tulee totuudeksi. Sen jälkeen kun venäläisiä tutkimusraportteja on alettu julkaista lännessä, alettiin julkaista monta kirjaa joiden ainoa tarkoitus oli mitätöidä nämä tutkimusraportit, ja saada vanhat valheet näyttämään tosilta. Ne ovat maksettuja kirjoja täynnä valhieta kommunisteista ja sosialismista kannesta kanteen.

Oikeiston valheet toistetaan taistelussa kommunisteja vastaan. Se on porvaristolle senvuoksi tärkeää, että uusliberalismille ja riistokapitalismille ei olisi olemassa ajateltavaa vaihtoehtoa. Tämä on osa sitä likaista sotaa kommunisteja vastaan, kommunisteja, joilla on vaihtoehtonaan tulevaisuuden sosialismi.